

Forførelse i parken

Sussie leger i parken og møder sin hemmelige beundrer.

Sussie Langdon var ti år gammel. Hun havde blondt hår med naturlige krøller som bølgede, når hun bevægede sig. Dertil store ovale øjne magen til sin mors.

Hver eftermiddag gik Sussie hjem fra skole sammen med veninderne indtil de nåede en lille park med en legeplads. Her skiltes de, og Sussie gik videre gennem parken. Det var et stille sted. Træerne var gamle og blomsterbedene groet til med ukrudt. De fleste legeting var i uorden, rustne eller helt forsvundet. Vippen var knækket og karrusellen sad urokkeligt fast. Kun en gyngede hang i et rustent stålskelet, fungerede endnu. Ejendommeligt nok lod det til at nogen havde skiftet kæderne fornylig. Et lille murstenshus rummede nogle forfaldne toiletter.

Sussie begyndte at gyngede mens hun som sædvanlig så sig om efter sin ven. Få sekunder senere kom manden frem fra toilethuset. Han satte sig på en faldefærdig bænk foran gyngen, - det sted hvor mødere dengang parken var i bedre stand og der var flere børn i kvarteret, tilbragte solskinsrige eftermiddage med at snakke, mens børnene legede. Men kvarteret

havde ændret sig, børnene var borte og kun få unge tilflyttere var kommet til. Deriblandt Sussie og hendes forældre.

Manden var der hver eftermiddag, og selv om Sussie aldrig havde talt med ham, gav hun ham et smil som hun plejede. Hun følte en nyfigen spænding ved hans tilstedeværelse.

Når gyngen svingede, gled Sussies skørt op så manden kunne se op under skørtet. Mandens kiggen fik det til at kildre i Sussies tissekone. Det føltes rart og var grunden til at hun gik gennem parken på vej hjem fra skole.

Hver gang gyngen svingede frem, spredte Sussie sine ben, og manden smilede til hende mens hans blik gled op til hendes hvide bomuldstrusser, som sad glat tissekonen.

Denne dag skete der imidlertid noget uventet. Det blæste, og pludselig tumlede Sussies stilehæfte som hun havde lagt fra sig sammen med sine andre bøger, af sted med vinden. Manden sprang hurtigt op og fangede stilehæftet. I mellemtiden havde Sussie fået gyngen standset.

"Tak," sagde hun. Det var første gang hun talte til manden.

"Alt i orden," svarede han.

I nogle sekunder var der stille mellem dem indtil manden tilføjede: "Nu mistede du en gyngetur, hvis du

sætter dig op igen, kan jeg skubbe dig i gang.”

Manden lagde stilehæftet i klemme under Sussies andre bøger.

”Nu blæser det ingen steder mens du gynger.”

Sussie satte sig til rette på gyngen. Manden stillede sig bag hende med en hånd på hver side af sædet. Hun fornemmede hans nærhed da hans ansigt kom tæt på hendes hår.

”Hvad gør du?” spurgte hun

”Du dufter dejligt.”

”Jeg dufter ikke, jeg går i bad hver dag.”

Manden lo. ”Ikke på den måde. Du dufter dejligt, alle mennesker dufter, jeg kan lide at dufte til blomsterne, vinden og små piger.”

Sussie forstod at manden havde sagt noget pænt om hende.

Manden startede gyngen. ”Er det højt nok?”

”Hvad?” replicerede Sussie mens vinden susede i hendes ører. Manden gentog spørgsmålet, Sussie råbte: ”Jeg kan ikke høre dig.”

Manden gik om foran gyngen og kiggede åbenlyst op under Sussies flagrende skørt.

”Jeg spurgte om det var højt nok.”

”Nej!” lo Sussie. ”Højere!”

I stedet for at gå om bag gyngen trådte manden nærmere og satte en hånd på træsædet mellem Sussies lår. Da han skubbede, strejfede hans fingre

Sussies trusser. Manden var så optaget af sine egne følelser ved at se og berøre pigens undertøj at han knapt bemærkede hvilken virkning berøringen havde på Sussie, men for Sussie var det lette strejf af mandens hånd som at blive prikket af noget elektrisk.

”Højere!” råbte hun.

Manden skubbede igen til gyngen så hans fingre rørte Sussies trusser. Han var parat til straks at trække sig tilbage hvis pigen viste det mindste tegn på ubehag. Han havde allerede fået mere ud af sin dristighed end han havde forventet eller turdet håbe, og havde samlet rigeligt med indtryk til mange ugers ensom onani. Følelsen af pigens kusse under trussestoffet ville leve i hans erindring resten af livet, og han vidste det var tid at forlade stedet. Ikke bare forlade det, men blive væk for altid hvis pigen besluttede at fortælle sine forældre om 'den flinke mand i parken, som gyngede med hende'.

Inden han nåede at bevæge sig, råbte Sussie: ”Gør det igen!”

Manden kunne dårligt tro på sit held. Han greb gyngen i nedsvinget, men i stedet for at skubbe bremsede han så Sussie gled frem på sædet. Varmen fra Sussies inderlår forplantede sig til siderne af hans hånd, og hendes kusse pressede mod forsiden af hans fingre. Han var fokuseret på sine egne tanker da Susan sagde noget til ham, som han først ikke

opfattede.

"Undskyld," sagde han, " hvad sagde du?"

"Du rørte ved mig."

"Det var et uheld. Jeg rørte kun ved dine trusser."

Hurtigt slap han gyngen. Der fulgte en usikker tavshed, og igen tænkte manden at han burde flygte. Sussie tænkte på følelsen af mandens hånd der pressede mod hendes tissekone.

Flygt, tænkte manden, inden det er for sent.

"Det er i orden," sagde Sussie.

Mandens hjerte hamrede.

"Kan du lide det?"

Sussie vidste at hun ikke burde snakke med en fremmed mand på den måde, men pludselig var hun ligeglad.

"Vil du gøre det igen?"

Han burde flygte, men sagde med hæs stemme:

"Det er bedre hvis vi går ind i huset."

"Okay," sagde Sussie. Hun hoppede ned fra gyngen og samlede sine bøger op. Derefter gik hun mod det forfaldne hus. Manden fulgte efter hende.

Senere stod de sammen uden for huset. Manden så sig uroligt omkring, men der var ingen andre mennesker i parken.

Sussie sagde: "Kommer du i morgen?"

Manden nikkede. Sussie begyndte at gå mod

porten. Manden bevægede sig den modsatte vej. Lidt efter var parken igen tom.